

Herdenken en vooruitkijken

Deze keer wilde ik maar eens verder gaan waarmee collega-raadslid Pieter-Jan zijn vorige column is geëindigd: de 4 mei herdenking.

Traditiegetrouw begon ook dit jaar de Papendrechtse dodenherdenking bij het Joods monument met een minuut stilte. Daarna startte de stille tocht richting de Grote Kerk op de dijk. Het was goed om te zien dat er vanuit Papendrecht weer veel belangstelling was voor de stille tocht.

Bij de kerk aangekomen, had het 4 mei committee ook dit jaar een mooi en waardig programma bedacht voor jong en oud. Tussen muziek en de liederen door was er ruimte voor woorden van terugkijken en tragiek, maar ook van vooruitkijken, positivisme en hoop. Dit gebeurde onder andere door de rake toespraak van Frits de Ruyter (nakomeling van Michiel de Ruyter), door het persoonlijke verhaal van Ad Burgers en door de tekenende vergelijking die door onze burgemeester werd gemaakt. Maar de grote verrassing was voor mij een jonge Papendrechtster.

Mensen groeien op in een land waarin vrede zo vanzelfsprekend is. En soms wordt ook wel eens gezegd dat “de jeugd van tegenwoordig” niet meer waardeert wat we nu hebben en waar zo lang voor is gestreden. Niets bleek minder waar toen in de grote kerk de vijftienjarige Koen het woord tot de groep richtte. Hij belichtte de bevoorrechte positie die we hebben en hij bekeek vrede en hoop vanuit zijn toekomstperspectief en dat sloeg wat mij betreft de spijker op zijn kop.

Na de bijeenkomst in de kerk, zorgde het strak geplande programma er voor dat we precies op tijd aankwamen bij het monument op de begraafplaats, waar we na het Taptoesignaal in stilte de oorlogsslachtoffers herdachten, de kransen en bloemen werden gelegd en de oorlogsgraven werden bezocht.

Ik steel voor dit moment een stukje uit het gedicht “Hoe anders was het toen” van Wim Schut, dat werd gememoreerd tijdens de herdenking en ook in het programmaboekje stond.

Levende herinneringen aan de oorlog;

Het worden er steeds minder.

Zij overlijden - zoals het hoort

Op hoge leeftijd - in een vrij land.

Hoe anders was het toen?

Mooie woorden die mij ook weer doen terugdenken aan de veteranendag die vorig jaar in Papendrecht werd georganiseerd. Ook daar konden nog verhalen uit eerste mond worden gehoord. Mensen die nog erg levendig verhalen uit de oorlog vertelden, alsof het nog maar net was gebeurd. Verhalen over een man die moest vluchten in dameskleding, over de geluiden van marcherende soldaten in de straat maar ook leuke verhalen over rottigheid die werd uitgehaald, want er moest natuurlijk ook worden gelachen. Ook dat is herdenken.